

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv.IV.35.070/2014/10.szám

A Kúria a Szekeresné dr. Zsák Krisztina pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek Takács Jánosné dr. hivatalvezető által képviselt Fejér Megyei Kormányhivatal Szociális és Gyámhivatala alperes ellen támogatási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2012. november 9. napján kelt 21.K.21.410/2012/8. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 19. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Székesfehérvári Törvényszék 21.K.21.410/2012/8. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes 2012. március 6-án nyújtotta be kérelmét normatív lakásfenntartási támogatás megállapítása iránt. Az első fokon eljáró hatóság 2012. április 1-jén kelt határozatával a kérelemnek helyt adott, így 2012. március 1. valamint 2013. február 28-a közötti időszakra havi 3.200 forint összegű normatív lakásfenntartási támogatás megállapításáról és annak az E. Zrt. közüzemi szolgáltatónál a felperes nevében vezetett számlára történő utalásáról rendelkezett.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2012. május 29-én kelt határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. A szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi

III. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 38. §-a alapján jogszerűnek ítélte az elsőfokú határozatban számításba vett körülményeket és számítási módot. A felperes fellebbezése alapján ellenőrizte a „fogyasztási egység” megállapítását, az „elismert lakásnagyság”, a lakásfenntartás elismert havi költségének”, valamint a normatív lakásfenntartási támogatás egy hónapra jutó összegének megállapítását. Az alperes értelmezésében az elsőfokú hatóság jogszerűen jutott arra a következtetésre, hogy az elismert lakásnagyságot a felperes esetében 24 m²-ben kellett megállapítani. Ezt követően – figyelemmel a Magyarország 2012. évi központi költségvetéséről szóló 2011. évi CLXXXVIII. törvény (a továbbiakban: Kvtv.) 59. § (5) bekezdésére – arra hivatkozott, hogy a felperes esetében a lakásfenntartás elismert havi költsége 24 m² figyelembevételével 10.800 forint, ugyanakkor az Sztv. 38. § (6) bekezdés a) pontja alapján annak 30 %-a vehető csupán figyelembe a támogatás havi összegének meghatározásakor.

Az alperes maga is hivatkozott határozatában a 2012. január 1-jétől hatályos törvényi szabályokra, amellyel összefüggésben a települési önkormányzatoknak megszűnt lakásfenntartási támogatással kapcsolatos jogalkotási kötelezettsége.

A felperes keresete folytán eljáró Székesfehérvári Törvényszék (a továbbiakban: Törvényszék) 2012. november 9-én kelt ítéletével a felperes keresetét elutasította.

A Törvényszék döntését azzal indokolta, hogy a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 105. § (2) bekezdése alapján az alperes jogosult volt beszerezni a felperes és volt házastársa lakáshasználat megosztása tárgyában kötött egyezségét jóváhagyó bírósági határozatot. Hivatkozva az Sztv. 39. § (1) és (2) bekezdésére megállapította, hogy a felperes által kizárólagosan, illetve megosztva használt lakrész 24 m²-t tett ki, ezért az alperes jogszerűen tekintette ezt az alapterületet „elismert lakásnagyságnak”. A Törvényszék álláspontja szerint az Sztv. kógens rendelkezéseinek értelmezése nem adott lehetőséget hatósági mérlegelésre sem a lakás alapterületének, sem pedig a támogatás összegszerűségének meghatározásakor.

A Törvényszék nem látott érdemi összefüggést az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvény (a továbbiakban: Egyezmény) felperes által megjelölt több cikke, valamint az alperes határozata között.

Ugyanakkor megállapította a Ket. 10. § (2) bekezdésének sérelmét a felperes anyanyelv használatával összefüggésben azzal azonban, hogy a felperes meggyőző magyar nyelvi ismeretei miatt a közigazgatási eljárás során joghátrányt nem szenvedett.

A felperes felülvizsgálati kérelemmel fordult a Kúriához. Jogi

képviselője útján kérte, hogy a Kúria minősítse az alperes határozatát jogsértőnek, azt megváltoztatva a felperes részére fizetendő lakásfenntartási támogatást a perbeli időszakban havonta 10.800 forintban, illetve 12.000 forintban állapítsa meg. Perköltség-igénye is volt pernyertesség esetére.

A jogsértést azzal indokolta, hogy az alperes nem alkalmazta a felperes kérelmének benyújtása idején hatályos 8/2011. (IV. 1.) önkormányzati rendeletet. E mellett a Ket. 26. § (1) bekezdésébe ütközően az alperes a felperestől kérte rendelkezésre bocsátani a támogatással érintett ingatlan tulajdoni lapját. Végül az alperes a Kvtv. 59. § (5) bekezdése és az Sztv. 38. § (3) és (4) bekezdései jogsértő alkalmazásával határozta meg a támogatás havi összegét, amelyet jogszerűen 10.800 forintban kellett volna megállapítania.

A felperes személyesen benyújtott, de jogi képviselője által megerősített felülvizsgálati kérelmében azt kifogásolta, hogy az alperes - és nyomában a Törvényszék - a normatív lakásfenntartási támogatás számításának alapjaként az elismert lakásnagyságot az általa használt 38 m² helyett csupán 24 m²-ben határozta meg. Mindemellett sérelmezte az Egyezmény 1., 2., 3., 4., 13., 14., 17., 18. cikkeinek, egyebek mellett a kínzás és embertelen bánásmódra vonatkozó rendelkezést, valamint az anyanyelv használattal összefüggő jogsértést, az Alaptörvény R) cikk (2)-(3) bekezdéseinek, a Q. cikk (2)-(3) bekezdéseinek, a II. és III. cikkének, XV. cikk (2) bekezdésének, XXIV. cikk (1)- és (2) bekezdéseinek, a XXV. cikkének, valamint a Pp. 3. § (2) és (5) bekezdéseinek, valamint a 163. § (1) és (3) bekezdéseinek Bíróság általi megsértését.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

Előjáróban utal arra a Kúria, hogy a Pp. a felülvizsgálati eljárást rendkívüli jogorvoslatként szabályozza, amelyre kizárólag jogkérdésekben kerülhet sor. Mindemellett a Pp. 270. § (2) bekezdése értelmében a rendkívüli perorvoslati eljárásban jogszabálysértésre hivatkozással „a jogerős ítélet vagy az ügy érdemében hozott jogerős végzés felülvizsgálatát” lehet kérni a Kúriától.

A felperes vitatta a jogerős ítéletben foglaltakat azon az alapon, hogy a Törvényszék jogszerűnek fogadta el 24 nm-ben az elismert lakásnagyságot. Álláspontja értelmében az összesen 45 nm alapterületű lakás 38 nm-ét használta kizárólagosan.

A Kúria nem osztotta a felülvizsgálati kérelemben foglaltakat, a Törvényszék ítéletének jogi érveit meggyőzőnek minősítette.

A felperes és volt házastársa házasságának felbontását követően a perbeli lakás osztott használatára kötöttek a bíróság által jóváhagyott egyezséget. Az osztott lakáshasználat felperes által

nem titkolt körülményét igazolta vissza az alperes által a tényállás feltárási kötelezettsége körében, célhoz kötötten beszerzett bírósági végzés. Ebből az alperes és nyomában a Bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a tárgyi lakásban kizárólagosan a 20 nm-es lakószoba felét, azaz 10 nm-t használ, a további 28 nm közös használata mellett. Az osztott lakáshasználat a megosztáshoz igazodó fenntartási kötelezettséget ró a volt házastársakra, így a felperesre is.

Az Sztv. 38. § (1) bekezdése értelmében a lakásfenntartási támogatás célja „(...) a szociálisan rászoruló háztartások részére a háztartás tagjai által lakott lakás (...) fenntartásával kapcsolatos rendszeres kiadásaik viseléséhez nyújtott hozzájárulás.” Mivel az Sztv. 39. § (2) bekezdése értelmében külön lakrésznek kell tekinteni a jogerős bírói határozattal megosztott lakást, ezért a felperes csupán azon lakrész fenntartására köteles, amelyet kizárólagosan (10 nm), illetve amelyet osztottan használ volt házastársával (28 nm, amelynek fenntartási költségei csupán fele részben kötelezik). Ez azonban azt is jelenti, hogy az állami támogatás megszerzését megalapozó alanyi jog is a megosztott teherviselési kötelezettséghez igazodik.

A kifejtettek értelmében a Kúria jogszerűnek ítélte a Törvényszék ítéletét az elismert lakásnagyság tekintetében. A Törvényszék ítéletét a bizonyítékok okszerű mérlegelésével, a perben alkalmazott jogszabályok helyes értelmezésével hozta meg.

A felperes felülvizsgálati kérelmében havi 10.800 forintban, illetve 12.000 forintban kérte megállapítani a támogatás összegét. A Kúria hangsúlyozza: az alperes és a Törvényszék a felülvizsgálati eljárásában az Sztv. rendelkezéseinek megfelelő értelmezésével állapították meg a lakásfenntartási támogatás havi összegét.

A Kúria rámutat arra, hogy az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdése szerinti, minden állampolgárnak nyújtandó szociális biztonság állami törekvése a szociális intézmények és intézkedések rendszerének létrehozásával és működtetésével valósul meg. Ez azonban nem keletkeztet alanyi jogot egy konkrét ellátási formában meghatározott összegű juttatásra. A megélhetési minimum garanciáját a szociális ellátórendszer által nyújtott valamennyi juttatás figyelembe vételével lehet megítélni.

A felperes a jogerős ítélettel összefüggésben sérelmezte az Egyezmény és az Alaptörvény több cikkét is.

Ezzel összefüggésben a Kúria utal arra, hogy az Egyezményben vállalt kötelezettségeknek, az Alaptörvény rendelkezéseinek érvényesülni kell a bíróság előtti eljárásokban, így a közigazgatási perekben is. Mindaddig azonban, amíg a felperes által megjelölt összegű lakásfenntartási támogatásra a hazai jogszabályok nem teremtenek alanyi jogosultságot, az Egyezmény, illetve az Alaptörvény rendelkezései közvetlenül nem válnak perben hivatkozhatóvá, nem teremtenek közvetlen jogalapot meghatározott

összegű, illetve meghatározott típusú ellátás megszerzésére.

A felperes felülvizsgálati kérelmében sérelmezte az anyanyelv használattal kapcsolatos jogait.

Az elsőfokú iratok áttanulmányozása során megállapítható volt, hogy a felperes beadványait magyar nyelven nyújtotta be. Nyugtát, bizonylatot nem mutatott be arról, hogy az elsőfokú eljárás során fordítót vett volna igénybe. Utal arra is a Kúria, hogy magyar nyelven benyújtott felülvizsgálati kérelmében a részére orosz nyelven kézbesített ítélet fordítási hibáira hivatkozott.

A Törvényszék eljárása során nem sértette meg a Pp. 6. §-ában foglalt, tisztességes eljárásra vonatkozó kötelezettségeket: a felperes részére szakfordítást rendelt el, a tárgyalásra tolmácsot rendelt ki. A felperes ezen garanciális eljárási szabályok megtartását nem vitatta. A Kúria nem látott lehetőséget arra, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során keletkezett 1.455.000 forint állított összegű fordítási díjat a felülvizsgálati eljárásban perköltségként érvényesíthesse.

A Kúria egyebekben nem tudta megállapítani a Pp. 3. § kereseti kérelemhez kötöttség és bizonyításra vonatkozó alapelvi, illetve a köztudomású tényekkel összefüggő 163. §-ának megsértését sem.

A kifejtett indokok alapján a Kúria jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Kúria a pártfogó ügyvéd díjának viseléséről az Sztv. 16. §-a alapján döntött.

Az alperesnek a felülvizsgálati eljárásban költsége nem merült fel, ezért arról a Pp. 78. §-a alapján határozni nem kellett.

Az eljárás tárgyi költségmentességére tekintettel mellőzte a Kúria az illetékviselésről szóló határozathozatalt.

Budapest, 2015. február 3.

Dr. Kozma György sk. a tanács elnöke, Dr. Hörchneré dr. Marosi Ildikó sk. előadó bíró, Dr. Balogh Zsolt sk. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

